

I - De Gelijkenis van den verlorenen zoon in den tongval van het dorp Burgh op Schouwen.

Medegedeeld door den Heer J.A. Manus van der Jagt, Hoofdonderwijzer te
Burgh, Juli 1870. (In Nederlandsche spelling.)

Rembrandt : =De Terugkeer van de Verloren Zoon=, ca. 1662.

11. 'N zeker mens ad twèë zeuns.

12. In den jongsten van ulli zei tegen z'n voader: voader! geef m'n 't dèèl van 't goed da' m'n toekomt. In i dèelde ze 't goed.

13. In niet veel dægen dæærop, toe de jongste zeune olles bi mekoare vergæærd ad, is i èëne gereisd næ 'n vaar land, in dæær eit i z'n goed deur ebrocht, in i leefde in overdææd.

14. In as i't ollemæle verteerd ad, wier dæær 'n gròëten onger-snòëd in dat land in i begon gebrek te liën.

15. In i giing èëne in kwam bi èën van de burgers van dat land, in die stierde 'm op z'n land om de verkens te weien.

16. In i wou grææg z'n buuk vulle mit 't èëten, dat de verkens æten; mar niemand gaf 't 'm.

17. In toe i z'n eige bedocht ad, zei 'n: oeveel errebeiers van m'n voader è' 'n overvloed van bròëd in ik vergæ van onger.

18. Ik zal opstæ in næ m'n voader gæ in ik zal'm zeie: voader! ik è' gezondigd tegen den emel in tegen joe.

19. In ik bin nie meer wæærd om je zeune 'noemd te worre; mææk m'n as èën van je errebeiers.

20. In i stong op in i giing næ ze voader; in as i nog voare van 'm was, zag ze voader 'm al ankomme in die wier inwendig mit meelië bewoge; i liep næ z'n toe, viel 'm om z'n ols in koste 'm.

21. In de zeune zei tegen 'm: voader! ik è' gezondigd tegen den emel in tegen joe, in ik bin nie meer wæærd om je zeune 'noemd te worre.

22. Mar de voader zei tegen z'n knechs: briingt 't beste pak kleeren ier in doet 'm dat an, in geef 'n riing ari z'n and in schoenen an z'n voeten.

23. In briingt 't gemaste kolf in slacht 't; læte m'n èëte in vrooilik weze.

24. Want deze zeune van me was dòëd in i is weer levendig geworre; in i was verlore in i is gevonde. In toe begonne ze vrooilik te weze.

25. In z'n ouste zeune was in 't veld; in toe i dichte bi uus kwææm, oord' i 't gezang in 't gedans.

26. In toe i èën van de knechs gerope ao', vroeg i wat dat mocht weze.
27. In die knecht zei tegen 'm: wel! je broer is gekomme in je voader eit 't gemaste kolf geslacht, omdat i 'm gezond vromme gekregen eit.
28. Mar i wier boos in i wou nie binne komme; dæærop giing ze voader næ bute in bidde 'm.
29. Mar de zeune zei tegen z'n voader: kiik noe is an! ik diene je noe ol zoo veel jæren in 'k è' nog nooit je gebod overtreë, in j' ei' me nog nooit 'n bokje gegeve da 'k mi' me vrinden is vrooilik kon weze.
30. Mar noe dat deze zeune van je terug gekomen is, die je goed mit oeren deur gebrocht eit, noe ei je voor 'um 't 'maste kolf eslacht.
31. In i zei tegen 'm: kind! ji bin oltoos bi m'n, in ol 't mine is 't joeë.
32. M'n oore dan vrooilik in bli te wezen; want deze broer van je was dòëd in i is weer levendig geworre, in i was verlore in i is vromme gevonde.

Uit : Johan Winkler, '[135. [Het dorp Burg op Schouwen](#)]' In: Algemeen Nederduitsch en Friesch Dialecticon. Tweede deel. (1874)

(J.A. **Manus van der Jagt** in zijn *Lees- en Leerboekje over de eerste beg. **der** aandr. en de prov. Zeeland*, 4^e druk, bl. 79).

Transcriptie in hedendaags Nederlands:

Iemand had twee zonen. De jongste van hen zei tegen zijn vader: "Vader, geef mij het deel van uw bezit waarop ik recht heb." De vader verdeelde zijn vermogen onder hen. Na enkele dagen verzilverde de jongste zoon zijn bezit en reisde af naar een ver land, waar hij een losbandig leven leidde en zijn vermogen verkwistte. Toen hij alles had uitgegeven, werd dat land getroffen door een zware hongersnood en begon hij gebrek te lijden. Hij vroeg om werk bij één van de inwoners van dat land, die hem op het veld zijn varkens^f liet hoeden. Hij had graag zijn maag willen vullen met de peulen die de varkens te eten kregen, maar niemand gaf ze hem. Toen kwam hij tot zichzelf en dacht: De dagloners van mijn vader hebben eten in overvloed en ik kom hier om van de honger. Ik zal naar mijn vader gaan en tegen hem zeggen: "Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u, ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden; behandel mij als een van uw dagloners." Hij vertrok meteen en ging op weg naar zijn vader.

Zijn vader zag hem in de verte al aankomen. Hij kreeg medelijden en rende op zijn zoon af, viel hem om de hals en kustte hem. "Vader," zei zijn zoon tegen hem, "ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u, ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden." Maar de vader zei tegen zijn knechten: "Haal vlug het mooiste gewaad en trek het hem aan, doe hem een ring aan zijn vinger en geef hem sandalen. Breng het gemeste kalf en slacht het. Laten we eten en feestvieren, want deze zoon van mij was dood en is weer tot leven gekomen, hij was verloren en is teruggevonden." En ze begonnen feest te vieren.

De oudste zoon was op het veld. Toen hij naar huis ging en al dichtbij was, hoorde hij muziek en gedans. Hij riep één van de knechten bij zich en vroeg wat dat te betekenen had. De knecht zei tegen hem: "Uw broer is thuisgekomen en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht omdat hij hem gezond en wel heeft teruggekregen." De oudste zoon werd woedend en wilde niet naar binnen gaan, maar zijn vader kwam naar buiten en trachtte hem te bedaren. Hij zei tegen zijn vader: "Al jarenlang werk ik voor u en nooit ben ik u ongehoorzaam geweest als u mij iets opdroeg, en u hebt mij zelfs nooit een geitenbokje gegeven om met mijn vrienden feest te vieren. Maar nu die zoon van u is thuisgekomen die uw vermogen heeft verkwanseld aan de hoeren, hebt u voor hem het gemeste kalf geslacht." Zijn vader zei tegen hem: "Mijn jongen, jij bent altijd bij me en alles wat van mij is, is van jou. Maar we konden toch niet anders dan feestvieren en blij zijn, want je broer was dood en is weer tot leven gekomen. Hij was verloren en is teruggevonden."

[Lucas 15: 11-32](#)